

ди излизахъ глухи хълцания.

Той плачаше

Но полето настанъ хладина. Младия мѣсець се бѣше издигналъ надъ селото и пътуваше по синята небесна пустиния . . . а Стойчо още плачаше Изведиждъ той усѣти, че пѣкой диша при него. Стойчо се озърнѣ — при него бѣше Шерю.

Стойчо пригърна другаря си и горѣщитѣ му сълзи падахъ по рунтавата муцуна на кучето. Шерю гледаше тъжно. Той позна скръбта на своя господарь.